

opusdei.org

Prelaadi kiri (märts 2012)

Selle kuu kirjas räägib Piiskop Javier Echevarria ühest Opus Deile iseloomulikust halastuse teost, millest meie Isa väga tungivalt rääkis ning mida ka Paavst eriliselt rõhutab: see on vennalik manitsemine.

17.03.2012

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

On alanud Paastuaeg, liturgiline periood, mil meenutame neid

neljakümmet päeva, mil Jeesus
palvetas ja paastus kõrbes enne, kui
ta oma avalikku tegutsemist alustas.
Oma kuulutamist alustas ta tungiva
kutsega pöördumisele – *Aeg on täis
saanud ja Jumala riik on lähedal.*

*Parandage meelt ja uskuge
evangeeliumisse!* [1]. Nii kutsub Kirik
ka meid, selle võimsa liturgilise
ajajärgu armu ära kasutama, et
suure sammu võrra Jumalale
lähemale jõuda.

Kuigi see kutse on kehtiv alati, on see
neil nädalatel siiski tungivam.

Igaviku teelt on võimalik hõlpsasti
tühiste asjade pärast kõrvale
kalduda. Seepärast aitab Kirik, nagu
hea ja tark ema, korrekture teha.
Siinjuures on abiks ka Missa palved
ja lugemised, mille kaudu iga usklik
saab iga päev ennast teatud punktis
parandada. Kui me Jumala lastena
nende tekstide üle palves mõtiskleme
ja proovime neid oma elus järgida,
"võime me nende 40 päeva jooksul,

mis Ülestõusmispühadele eelnevad, uut jõudu leida selleks, et kannatlikkuse ja usuga kõik raskused, katsumused, kannatused ja proovilepanemised vastu võtta, teadmisega, et pimedusest koidab Issanda abiga uus päev”[2].

Paastuaja liturgia saadab meie südamete pöördumiseks erilist armu, millest kindlasti head teod võrsuvad. Vaadelgem meie Isa mõttekäiku:

Pöördumine on ühe hetke küsimus, pühadusele pürgimine aga kogu elu küsimus. Jumaliku armastuse seeme, mis Jumal meisse külvas, tahab kasvada, tegudeks saada ja igal ajal Jumalale meelepärast vilja kanda. Seepärast olgem valmis uuesti alustama ja igas elu olukorras taas esimese pöördumise jõudu ja valgust leidma, oma südametunnistust põhjalikult läbi vaatama ja Issandat appi paluma, et me ennast paremini tundma

õpiksime. Kui me ikka ja jälle uuesti pöörduda tahame, siis ei ole teist võimalust.”[3] Kuidas on läinud meie aeg Tuhkapäevast siiani? Kas me tunneme iga päev rõõmu, et see kannatuste aeg meid Kristusele lähemale viib?

Oma Paastuaja sõnumis sel aastal tõi Püha Isa välja ühe moto, mis on pärit Kirjast Heebrealastele: *Ja mõtelgem üksteisele, kuidas üksteist virgutada armastusele ja headele tegudele* [4] Sealjuures selgitab ta neid sõnu järgmises kontekstis: Kristuse läheduses olemine on viljakas, kui elu on rajatud kolmele teoloogilisele voorusele: mis tähendab Isandale lähenemist “usuga täidetud siira südamega” (s.22), toetudes “lootusele, mida me kuulutame” (s. 23), elades koos oma õdede ja vendadega “armastuse ja heategudega” (s.24) mõtestatud elu. Autor kinnitab, et elades Evangeeliumi järgi, mille

eshatoloogiline siht on täielik osadus Jumalaga, on vajalik osadus liturgias ja ühispalves (s.25). Siinkohal tahaksin kajastada 24. kirjarida, mis pakub sisutiheda, väärtusliku ja alati ajakohase õpetuse Kristliku elu kolmest aspektist: teistest hoolimine, vastastikune austus ning isiklik pühadus.[5]

Nii, nagu eelmistel aastatel, räägib Paavst Benediktus XVI ka nüüd ligimesearmastuse tegudest. Need, ühes paastumise ja palvetamisega kujutavad endast tüüpilist Paastuaja meeleparanduspraktikat. Ma soovitan teil, nagu olen teinud seda juba varem, eriliselt oma isiklike palvehetkede eest hoolt kanda, et nii patukahetsuse vaimu uuendada, väikesi suretamisi tõsisemalt võtta, sest need annavad kristlase elule maitse, lähedasi inimesi vaimselt ja materiaalselt toetada. Nüüd kordan ma veelkord soovitust, alati ja kõiges kristliku vaimsuse järgi elada, kuid

ma tahaksin eriliselt peatuda Opus Deile omasel vaimuliku halastusteo vormil, mille väärtust meie Isa korduvalt rõhutas ja millele ka Püha Isa palju tähelepanu pöörab: see on vennalik manitsemine. Jeesus ise pani oma Jüngritele südamele ja ütles: *Aga kui su vend peaks patustama, siis mine, noomi teda nelja silma all. Kui ta sind kuulab, siis oled sa oma venna tagasi võitnud.* [6]

See kirjakoht ei ole ainuke, mis meile seda armastuse väljendust õpetab. Sellest räägiti juba Vanas Testamendis: *Ära noomi pilkajat, et ta sind ei vihkaks, noomi tarka, ja ta armastab sind. Anna targale ja ta saab veelgi targemaks; õpeta õiglast, ja ta võtab veelgi enam õpetust* [7]. Teises kohas jälle öeldakse: *Kes hoiab õpetust, on elurajal, aga kes põlgab noomimist, eksib ära.* [8] Uues Testamendis saab Jeesuse jutluse abil veel selgemaks, kuidas seda vennaliku armastuse märki ellu viia

nii, et see oleks teistele toeks nende teekonnal Jumala juurde. Paulus soovitas teha seda *tasase vaimuga* [9] ja teises mitte vaenlast vaid venda näha.[10] Või näiteks järgmine kirjakoht: *Ükski kasvatamine ei tundu samal hetkel olevat rõõm, vaid toob kurvastust; aga hiljem see annab õiguse rahu vilja neile, kes selle varal on harjutanud* [10] Ja Jaakobus lõpetab oma kirja sõnadega: *Mu vennad, kui keegi teist on ära eksinud tõest ning keegi pöörab ta tagasi, siis ta teadku: see, kes patuse pöörab ta eksiteelt, päästab tema hinge surmast ja katab kinni pattude hulga.* [12] Ärgem unustagem, et kui püha Josemaria mõnda keskusesse tuli, küsis ta esimeseks, kas siin on mõni haige ja vahetult pärast seda: "Kas olete rõõmsad? Kas elate vennalikus manitsemises?".

Kuid kahjuks on vaatamata Jeesuse tungivatele manitsustele, Apostlite, pühakute ja ka meie Isa õpetusele

see vaimuliku halastustöö vorm
paljudele kristlastele tundmatuks
jäänud. Seda kirjutab ka Paavst, kui
ta ütleb: Tahaksin siinkohal
meenutada ühte kristliku elu aspekti,
mis minu arvates on suhteliselt ära
unustatud: vennalik manitsemine
igavese lunastuse pärast. Üldiselt
võttes oleme tänapäeval küllaltki
tundlikud teiste füüsilise ja
materiaalse heaolu suhtes, aga
vaikime peaaegu täielikult maha
vastutuse oma vendade ja õdede
spirituaalsete vajaduste osas. Varases
Kirikus ja kogudustes, mis olid
tõeliselt usuküpsed, see nii ei olnud,
nad ei keskendunud ainult oma
vendade ja õdede füüsilisele
tervisele, vaid ka nende
spirituaalsele tervisele, niisiis
lõppeesmärgile.”[13]

Selles väikeses Kiriku osas, Opus Dei
prelatuuris me armastame ja
teostame seda Evangeeliumi õpetust
– mitte, et me oleksime selle pärast

paremad, kuid tänu Jumalale sai meie Asutaja Jumalalt erilise valgusekiire, mis võimaldas tal mõningaid Pühakirja kohti väga sügavalt mõista. Nii tegi ta vennaliku manitsemisega algust ja soovitas seda ka teistele. Ta kinnitas ise, et "selle juuri võime leida Evangeeliumist"[14], ning ta lisas, et see on sõpruse osutus, usu märk ning usalduse tunnistus" ning "annab meile pildi esimeste kristlaste kogudustest"[15].

Püha Josemaria pidas seda Evangeeliumist välja kasvanud traditsiooni nii tähtsaks, et ta ei andnud järgi enne, kuni - Opus Dei vaimsus 1950. aastal lõpliku kinnituse sai – Püha Tooli loa, et see vahend, mille Püha Vaim sisendas, võiks ka Opus Dei Asutajale ja tema järeltulijatele paremaks muutumisel abiks olla. Ta seletas oma lastele täielikus lihtsuses: "Kui ma Püha Toolile oma statuuti esitasin (...),

tulid alati vasturääkivused, kui ma Isa vennalikust manitsemisest rääkisin: Kuidas võib korrigeerida kedagi kõrgemalseisvat isikut? Talle ei sobi ju midagi sellist öelda! Ma ei olnud sellega nõus; ja ma seletasin ka miks: Kuidas võib mind, kes ma üks armetu inimene olen – ning samuti minu järeltulijat, kes on kindlasti parem kui mina, kuid ikkagi inimene täis nõrkusi – sellest pühitsevast vahendist ilma jätta? Need, kes manitsemist, seda sügavalt kristlikku harjumust teevad – ükskõik kui suur eneseületamine see ka poleks -, ja need, kes seda vastu võtavad – isegi kui see oleks valus ja alandav -, hoiavad oma käes imelist pühaduse tööriista, mille juured on Evangeeliumis. See argument mõjus neile.”[16]

Meie Asutaja määras väga selgelt kindlaks, kuidas vennalikku manitsust jagada ja vastu võtta. Ta rääkis tarkuse ja ligimesearmastuse

reeglitest, mida alati silmas pidama peab, et see oleks alati tõeliseks pühaduse tööriistaks nii meile kui teistele. Eelkõige peaks tulenema tõelisest ja selgest armastuse väljendusest ja poolehoiust ning huvist enda ja teiste inimeste pühaduse vastu. Püha Josemaria ütles väga selgelt: "Vennalikku manitsust tuleb teha sõrmeotsatundega, millel on sisu ja vorm; sest sel hetkel oled sa Jumala tööriist." [17] Ka Paavst kirjutab oma sõnumis: "Kristlik manitsemine ei ole kunagi motiveeritud süüdistamise ja etteheidete vaimust, vaid on alati juhitud armastusest ja halastusest, lähtudes ehtsast heasoovlikkusest teiste suhtes. [18]

Sellest lähtudes on Opus Deis kombeks enne nõu küsida, kui teistele vennalikku noomimist osutatakse. Igal juhul on vaja teada, et me teeme märkuse kindla kavatsusega; tavaliselt antakse meile

nõu, kuidas seda teatud isikule kõige paremini formuleerida, nii, et see teda tõeliselt aitaks. Nii tehakse kindlaks, et see abiosutamise võimalus on tõepoolest tarkuse, peenetundelisuse ja tähelepanuosutuse väljendus teiste vastu. Ma mõtlen meelsasti selle sirgjoonelisuse peale, millega meie Isa kõikjal, kus ta oli, edasi liikus. Kui keegi vahel ühe või teise inimese käitumist kritiseeris, küsis ta kohe: kas te olete selle inimesega rääkinud? Ning siis soovitas ta seda teha, sest ta leidis, et ainult nii on võimalik teda muuta.

Tuletagem kõigile kristlastele meelde üleskutset, Kristuse soovitused ellu viia; ärgem unustagem, nagu ka Püha Isa oma sõnumis mainib, et see vahend on tänapäeval peaaegu unustuse hõlma vajunud. Kahjuks räägivad inimesed selja taga teistest inimestest halvasti, kuid neil ei ole julgust nelja silma all ja üleloomulike

motiividega nendele vigadele osutada. Seepärast kahjustab harjumuspärane tagarääkimise pahe inimeste perekondlikke ja ühiskondlikke suhteid.

Kõik peaksid uuesti avastama, kui tähtis on inimlik lojaalsuse voorus inimestevahelistes suhetes, ühiskonnaelus, töös jne. Seepärast on vennaliku manitsemise harjutamine – vajalikest reeglitest, tarkusest ja ligimesearmastusest lähtudes – eriti tähtis. Püha Josemaria tunnistas oma erakordse reaalsustundega, et ” kõik me oleme täis vigu, mida me näeme ja mille vastu me võidelda proovime; kuid on veel palju selliseid vigu, mida me ise ei näe (...) ning mõned neist avastame me vennaliku manitsuse kaudu. Meile tehakse vennalikku manitsemist, sest meid armastatakse, sest meie kooseksisteerimine on tõeline kristlik perekond; vastastikkusest kiindumusest tulvil.

Koos kõikidega elada, tähendab neid armastada, neid mõista ja neile andestada. Kuid on olemas ka asju, mis küll andeks antakse, kuid millest nii lihtsalt üle ei saa; need on need, millest vennalikul manitsemisel mainitakse.”[19]

See Evangeeliumist pärit nõuanne saab veel suurema tähenduse. Paavst ütleb: ”Oluline on leida taas see Kristliku heategevuse dimensioon. Me ei tohi vaikivalt seista kurja ees. Ma pean silmas kõiki neid Kristlasi, kes inimlikust suhtumisest või puhtalt isiklikust mugavusest lähtudes, võtavad omaks üldkehtiva mentaliteedi ning ei hoiata oma vendi ja õdesid, kes mõtlevad ja toimivad vastupidiselt tõe ja eksivad kõrvale headuse rajalt.”[20] Loomulikult on alati keeruline teisi selles valdkonnas aidata, eriti alguses. Kuid ka ise manitseda ei ole kerge.”[21] Ning teises kohas ütleb meie Isa:” Võibolla

on see raske; teelt kõrvalekaldumine võib olla mugav – isegi väga mugav – kuid see näitab, et sul puudub üleloomulik motiiv. Sellest tegematajätmisest pead sa Jumalale aru andma.”[22]

Siis, kui see kiri teieni jõuab, osalen ma parasjagu vaimulikel mõtiskluspäevadel. Palvetagem selle eest, et need vilja kannaksid, et ma uuesti Issanda poole pöörduksin ja Kirikut, Opus Deid, oma tütreid ja poegi ning kõiki inimesi paremini teenida võiksin; nagu alati soovin ma, et te kõik minu palvesoovidega ühenduses oleksite. Ka Rooma Kuurias peetakse praegu vaimuliku mõtiskluse aega, millest ka Paavst koos oma kaastöötajatega osa võtab. Niisiis on sobiv moment, et intensiivsemalt ka tema ja tema palvesoovide eest paluda, nagu ma teile sageli südamele panen. Paluge ka tema reisi eest Mehhikosse ja

Kuubasse 23.st 29.nda märtsini, et see palju vilju kannaks.

Lõpuks lubage mul veel lühidalt tulevate nädalate kiriklikest pühadest ja perekondlikest aastapäevadest rääkida. 11. märtsil on meie armsa Don Alvaro sünniaastapäev ja 23. tema *dies natalis*, kojupöördumine Jumala juurde. 19. märtsil on Püha Joosepi, Kiriku ja Opus Dei kaitsepatrooni Suurpüha. Seejärel tähistame me Issanda Kuulutamise Püha, mida sel aastal 26. märtsil liturgiliselt tähistatakse. Ja 28. märtsil on püha Josemaria preestrikspühitsemise järjekordne aastapäev. Kui me kõik need päevad ära kasutame, ja kindlad aranemiskavatsused vastu võtame, siis võime me Ema Maarja eestkostel Paastuaja pöördumise eesmärgid hõlpsamini täide viia.

Ma pean veel lisama, tunnen iga päev natuke rahutust seepärast, et

tahaksin olla igal pool, kus te töötate.
Mäletan ka kuidas vastas püha
Josemaria, kui keegi temalt küsis,
”Miks te õieti Roomas olete?” –
Seepärast, et ma pean olema. Ja ma
lisan juurde: kui lähedal oli ta kõigile
tütardele ja poegadele!

Selle sügava sisemise uuenemise
sooviga ja kasvava apostelliku
innukusega õnnistan ma teid.

Teie Isa

+ Javier

[1] Missaraamat, Paastuaaja esimene
pühapäev, *Evangelium* (B) (Mk 1,
15)

[2] Benediktus XVI., Jutlus
üldaudientsil, 22.2.2012

[3] Püha Josemaria, *Christus
begegnen* , Nr. 58

[4] *Hbr* 10, 24

[5] Benediktus XVI., *Läkitus Paastuajaks, 2012* , 3.11.2011

[6] *Mt* 18, 15

[7] *Õp.* 9, 8-9

[8] *Õp.* 10, 17

[9] *Gl* 6, 1

[10] . 2 *Tss* 3, 15

[11] *Hebr* 12, 11

[12] *Jk* 5,19-20

[13] Benediktus XVI., *Läkitus Paastuajaks 2012* , 3.11.2011

[14] Püha Josemaria, *Sepikoda* , Nr. 566

[15] Püha Josemaria, November 1964

[16] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 21.11.1958

[17] Püha Josemaria, *Sepikoda* , Nr. 147

[18] Benediktus XVI., *Läkitus Paastuajaks 2012* , 3.11.2011

[19] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 30.12.1962

[20] Benediktus XVI., *Läkitus Paastuajaks 2012* , 3.11.2011

[21] Püha Josemaria, *Sepikoda* , Nr. 641

[22] *Sama* Nr. 146

.....